ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΦΛΑΓΟΝΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ Τῌ ΚΣΤ΄. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ.

N. 221
X964

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΛΑΓΟΥΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤ. Σ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΥ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ
6-

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΚΑΙ Σας.

— ΥΠΟ ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΝ —

1887

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΦΛΑΓΩΝΟΣ

Ψαλλομένη τῇ ΚΣΤ'. Νοεμβρίου.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣ

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, τὸ *Μακάριος ἀνήρ*. Εἰς τὸ *Κύριε ἐκέκραξα* ἱστῶμεν στίχους ΣΤ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος Πλ. Δ'.

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι.

Τί σε νῦν σοφὲ ὀνομάσωμεν, μοναστῶν ὑπογραμμόν, καὶ ἰαμάτων αὐτουργόν, ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς, πάθη μαστίξαντα ψυχῆς· πολίτην τῶν Ἀγγέλων καὶ συνόμιλον, τῆς ἄνω μητροπόλεως οἰκήτορα· τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, καὶ Πνεύματος καταγώγιον, ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν σοφὲ προσφθεγξώμεθα, τῆς ἐρήμου πολιστήν, καὶ ἡσυχίας ἐραστήν, τῶν παθῶν ἐκμειωτήν, καὶ μοναστῶν καθηγητήν, φωστῆρα διακρίσεως ἀκοίμητον, θαυματουργὸν ἀληθέστατον, πάθη ποικίλα ἰώμενον, ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἅγιε, ποταμὸν τῆς νοητῆς, ἐκπορευόμενον Ἐδέμ· ὀχετὸν τῶν τοῦ Θεοῦ, χορηγουμένων ἀγαθῶν, πλημμύραν τῶν θαυμάτων ἀνεξάντλητον, ἰατῆρα τῶν νηπίων ἑτοιμότατον, τῆς οἰκουμένης τὸ καύχημα, Στυλιανὲ τὸ ὑπέρλαμπρον, ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσωμεν ἔνδοξε, γεωργὸν τῶν ἀνθρωπίνων παμμακάριστε φυτῶν· αὐξητὴν τῶν παιδαρίων τὸν ταχύτατον σαφῶς, νομίμως θεοσδότων ἐμπειρότατον, δογμάτων θεοπνεύστων τὸν διδάσκαλον, καὶ παιδευτὴν ἱκανώτατον, Στυλιανὲ Παμμακάριστε, ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δίς.

Τί σε νῦν καλέσω πανόσιε, τῶν θαυμάτων τῶν μεγίστων ἀνεξάντλητον πηγήν, ὁριστὴν τῆς εὐσεβείας καὶ διδάσκαλον ἐθνῶν· Ἠλίαν τὸν προφήτην ἄλλον δεύτερον, τοῦ κόσμου τοῦ αὐχμῶντος ὕδωρ φέριστον· ἐν ὄρεσι διαιτώμενον, καὶ τοὺς ἐν κόσμῳ προφθάνοντα, ἱκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος Β΄.

Δεῦτε πιστοί, τὸν θαυματουργὸν ὑμνῳδίαις εὐφημήσωμεν, δι᾽ οὗ ἀπαλλαγὴν τῶν πόνων, οἱ ἐν κινδύνοις ὑπάρχοντες εὑρίσκομεν. Δεῦτε λαοί, Στυλιανὸν τὸν ἔνδοξον ἀπαύστως τιμήσωμεν· χαίροις λέγοντες, ὁ ἐκ μήτρας ἁγιασθείς, καὶ τῶν σῶν γεννητόρων τὴν ἀτεκνίαν λύσας, ὡς Σαμουὴλ καὶ Ἱερεμίας· χαίροις ὁ στεῤῥὸς τῆς ἀσκήσεως φερώνυμος στύλος· χαίροις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καθαρὸν οἰκητήριον, χαίροις ὁ τῆς ἐρήμου οἰκιστής, καὶ ὑπὸ θείου Ἀγγέλου τρεφόμενος, χαίροις ὁ τῶν ἀνιάτων παθῶν ἰατὴρ ὁ ταχύτατος· καὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων διώκτης ἑτοιμότατος· τῶν δὲ νεογνῶν παίδων φύλαξ ὁ σωτήριος· τοὺς προσκυνοῦντας οὖν εἰκόνα σου τὴν ἁγίαν· καὶ σὲ ἑορτάζοντας πρόφθασον, καὶ κινδύνων ἐξάρπασον, πρεσβεύοντας ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος Β΄.

Παρῆλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης. Ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγομένη, οὕτω παρθένος ἔτεκες καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως, Χριστὸς ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. δ΄. 7—16.).

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη, ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ΄. 1—10.).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ᾽ ἡμῶν πορεία, σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν· καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ᾽ αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε΄. 16—24. ς΄. 1—3.)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρης ῥιφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ᾽ αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτήν. Ἦχος Α΄.

Ὁ φωστὴρ ἀσκητῶν, Στυλιανὸς σήμερον, τῶν μοναστῶν ταῖς χορείαις πνευματικῶς συγκαλεῖται, ὁμοφώνως ἀναμέλψας σὺν Ἀγγέλοις Θεῷ ὑμνῳδίαν τὴν τρισάγιον· ὡς γὰρ Ἄγγελος σαρκοφόρος, διαπρέψας,

ἐν ἀσκήματι καὶ βίῳ Ἀγγελικῷ, τοὺς μὲν ἔχει πανηγυρίζοντας, ὡς αὐτῶν ὑποτύπωσις, τοὺς δὲ συνευφραινομένους, ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ὡς τούτων ὁμόσκηνος· διὸ καὶ ἡμεῖς ἑορτάζοντες αὐτὸν ἐτησίως εὐφημήσωμεν, ὡς πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος Β'.

Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, θεραπεύεις τὴν τῶν παίδων πικρὰν ἀσθένειαν, καὶ διασώζεις ἅπαντας τοὺς προστρέχοντας ἐν τῷ σεπτῷ καὶ θείῳ ναῷ σου, καὶ τιμῶντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης πρεσβεύων πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος Γ'.

Στυλιανὲ ὅσιε στερροτάτης ἀσκήσεως, τὴν μυστικὴν καὶ ἔμψυχον διατριβήν, ὡς ἐν ἀΰλοις ἀναπαυόμενος ἐτέλεσας· τοῖς ἐρημικωτέροις γὰρ συνάψας σεαυτὸν πνευματικῶς, τῶν ἰαμάτων τὰς ἐνεργείας πλουσίως ἀπέλαβες· διὸ ἡμᾶς τοὺς σὲ δοξολογοῦντας πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς πάσης καταιγίδος τῶν παθῶν, καὶ Χριστῷ τῷ Θεῷ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος Δ'.

Ἔλαμψαν τὰ καλά σου ἔργα,ὡς ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ, Χριστοῦ θεράπων Στυλιανέ, ἑτοίμως γὰρ ἡμᾶς προφθάνεις τοῖς θαύμασι, ῥυόμενος τῶν συνεχόντων κακῶν· διὸ ἱκέτευε ὅσιε Πάτερ ἐν τῇ μνήμῃ σου Θεοφόρε, ὁ τῶν νηπίων φύλαξ σωτήριος, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος Δ'.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε,Εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Ἦχος Α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀπὸ μητρῴων σπαργάνων ἀφιερωθεὶς τῷ Θεῷ, ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων ἀνεδέξω πλουσίως, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὅθεν πιστῶς, ἀνυμνοῦντες αἰτοῦμέν σε, καταπέμψαι ἀφθόνως Στυλιανέ, τὴν σὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Τὰς οὐρανίας σκηνώσεις ἐν εὐφροσύνῃ οἰκῶν,καὶ σὺν Ἀγγέλοις Πάτερ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου, παριστάμενος Πάτερ Στυλιανέ, τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν καὶ τῶν κακῶν δωρηθῆναι καθικέτευε.

Στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Θεοφεγγῆ σε Φωστῆρα Πάτερ ἐπέγνωμεν, ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσι, καταυγάζοντα κόσμον, καὶ σκότος ἐκμειοῦντα τῆς πονηρᾶς, ἀσθενείας καὶ θλίψεως, Στυλιανὲ τὴν σὴν μνήμην ὅθεν πιστῶς, ἑορτάζομεν τιμῶντές σε.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Β'.

Ὅσιε Πάτερ θαυματουργὲ Στυλιανέ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου· τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα· ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, ἐκτενῶς ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος Πλ. Β'.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· Σὲ ἱκετεύομεν πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τοῦ σοῦ ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, Θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Στυλιανέ, νηστείᾳ, ἀγρυπνίᾳ, προσευχῇ, Οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι· Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· Δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. ὁ αὐτός.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ Κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβίδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· Δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· Δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Κάθισμα. Ἦχος Α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας, δοχεῖον καθαρόν, αὐτοῦ Πνεύματος ὤφθης, φωτίζων τοὺς πίστει σοι, προσιόντας μακάριε, ὅθεν αἴτησαι τὸν σὲ Δεσπότην φωτίσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων σε πόθῳ, Στυλιανὲ Πατὴρ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχ. Ἦχος Πλ. Α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατείᾳ τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ, χάριν ἐδέξω δαψιλῶς Στυλιανὲ Θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Δόξα καὶ νῦν.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωήν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος Δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Τοῦ ὁσίου ἔλαμψεν ἡ θεία μνήμη, συγκαλεῖ γὰρ ἅπαντας τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας, Στυλιανὸς ὁ Πατὴρ ἡμῶν, ποιμὴν ὁ μέγας καὶ θαυμαστὸς ἀσκητής.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ θερμὴ ἀντίληψις τῶν ἐν ἀνάγκαις, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, εὐλογημένη Μαριάμ· διὸ τοὺς δούλους σου φύλαττε, ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον. Τοῦ Δ'. Ἦχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου. Δίς.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμένοι. Δίς.

Δόξα.

Ἁγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν.

Ἁγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τοῦ ὄρθρου.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. (κά. 27—30.).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ Υἱός, καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι.

Μετὰ τὸν Ν'.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

ΑΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΟΥΛΙΟΥ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣ ΤΟΥ

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον. Ἦχος Β΄.

Ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος Θεός, τὴν ἡγιασμένην σου ψυχὴν καθαρὸν εὑρὼν καταγώγιον, ἐν αὐτῇ κατῴκησε, καὶ θείων χαρίτων αὐτὴν ἐνέπλησε· δι᾿ ὧν φωταγωγεῖς τοὺς ὑμνοῦντάς σε θαυματουργὲ Στυλιανὲ Μακάριε.

ΚΑΝΩΝ.

Ὠδὴ Α΄. Ἦχος Δ΄.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, «καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσο- «μαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος ταύτης «τὰ θαύματα».

Τῷ φέγγει τῆς χάριτος, καταυγαζόμενος ὅσιε, τοὺς πίστει τὴν μνήμην σου, πανηγυρίζοντας, φωταγώγησον, καὶ σκότους ἁμαρτίας, σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου καὶ ἀπολύτρωσαι.

Ὁδὸν τὴν εἰσάγουσαν, ἀνεπιστρόφως διώδευσας, πρὸς πόλιν οὐράνιον μακαριώτατε· τὸ γὰρ Ἅγιον ὡδήγησέ σε Πνεῦμα, ἐπαναπαυόμενον ἐν τῇ καρδίᾳ σου.

Ὕψοῦσαν ταπείνωσιν, Στυλιανὲ Πάτερ ἔσχηκας· διό σου δεόμεθα οἴκτειρον Ἅγιε, τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν καὶ τὰς ὀδύνας, ἐπικούφισον τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Πεσόντων ἀνάκλησις, καὶ ἱσταμένων βεβαίωσις ὑπάρχεις πανάμωμε, ὅθεν σὲ δέομαι. συμπτωθέντα μου, τὸν νοῦν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀνόρθωσον Δέσποινα ὅπως δοξάζω σε.

Ὠδὴ Γ΄.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄ- «φθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στε- «ρέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίω- «σον».

Ῥεόντων τὰ μέλλοντα ἠλλάξω, ἐμφρόνως τὸν σὸν ἀναλαβών, Σταυρὸν μακαριώτατε, τὰ πάθη ἐκνικήσας σου, καὶ ἐν ἀβάτοις ὄρεσιν, ὑποχωρῶν διετέλεσας.

Ὁδόν σοι τὴν λίαν ποθουμένην, Πατέρων ὑπέδειξας σοφέ, ἣν εὗρες χρόνοις πλείοσιν, ἐγκεκρυμμένην ὄρεσι, προφητικῷ χαρίσματι, λελαμπρυσμένος πανόλβιε.

Δονούμενοι πάθεσι ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχομεν τῇ σῇ σκέπῃ μακαριώτατε. πρεσβείαις σου πάντας ἡμᾶς, ἐπίσκεψαι Μακάριε, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Ῥανίσιν ἐλέους σου Παρθένε, τοὺς ἄνθρακας σβέσον τῶν ἐμῶν, ἁμαρτημάτων Πάναγνε. καὶ ἐσβεσμένον ἄναψον, τὸν λύχνον τῆς καρδίας μου, χρυσῇ λυχνίᾳ τοῦ Πνεύματος.

Κάθισ. Ἦχος Πλ. Δ΄.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἄρας σοφέ, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τὸν νοῦν οὐχ ὑπέστρεψας ἐν τῷ κόσμῳ Θεόσοφε, ἐγκρατείᾳ καὶ πόνοις, τὰ πάθη ἐνέκρωσας· καὶ ναὸν ἡτοίμασας σαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· ὅθεν χαρισμάτων ἀμοιβὰς ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα Στυλιανὲ Μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὔας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεσις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὠδὴ Δ΄.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλὴν τῆς ἐκ τῆς Παρθέ-

«νου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀβ-«βακοὺμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου «Κύριε».

Ὄρη ὑψηλότατα καταλαβὼν, κορυφὰς δαιμόνων ὑψούμενος ἐν ταπεινώσει, ἐταπείνωσας σοφὲ, καὶ κατ' αὐτῶν ἠρίστευσας, κλέος ἀσκητῶν καὶ ἑδραίωμα.

Μάχαιραν ὡς δίστομον, τὸν τοῦ Χριστοῦ φόβον ὁπλισάμενος, δράκοντα τὸν ἀποστάτην καταβάλλεις νοητῶς, καὶ αἰσθητῶς μακάριε, φύλαξ παιδαρίων ταχύτατος.

Ὅλως θείῳ Πνεύματι πυρακτωθεὶς, Πάτερ τὰ δεινὰ ἐκαρτέρησας, ἔτεσι πλείστοις ταῖς ἐρήμοις προσχωρῶν καὶ ἐκζητῶν τὸν Κύριον, χάριτί σε θείᾳ συνθάπτοντα.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν, πίστει ἱκετεύω καὶ δέομαι, εὐλογημένη ἵλεών μοι τὸν κριτὴν τὸν σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζωμεν.

Ὠδὴ Ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σὺ γὰρ «ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων «Θεὸν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱὸν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε «σωτηρίαν βραβεύοντα».

Ἐβάδισας ὅσιε, στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν, θείαις ἀναβάσεσι καρδίας, καὶ θεωρίαις ἐμπλατυνόμενος, καὶ θέσει θεούμενος σαφῶς, Πόλιν τὴν οὐράνιον κατοικῶν Πάτερ ὅσιε.

Τὸ ὄμμα καθάραντι, τῆς διανοίας ὅσιε, χάριτι ἐδόθη προφητείας, ὡς ἐνεστῶτα λέγειν τὰ μέλλοντα, βλέποντα τὰ πόρρω ὡς ἐγγὺς ὦ Στυλιανὲ μακάριε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Ὀδύνης με λύτρωσαι, ἁμαρτιῶν καὶ θλίψεων, παῦσον τῆς καρδίας μου τὸν πόνον, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν βράβευσον, τὸν ἀγαθοδότην καὶ Θεὸν, ἔχων ὑπακούοντα, Στυλιανὲ μακάριε.

Θεοτοκίον.

Νοός μου θεράπευσον, τὰς ἐκτροπὰς Πανάχραντε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς ῥαθυμίας σκότος ἀπέλασον, ὅπως ἐν αἰνέσει σε ὑμνῶ τὴν ἀειμακάριστον, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὠδὴ ς'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν «οἱ θεόφρονες, τῆς θεομήτορος· δεῦτε τὰς χεῖρας κροτή-«σωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες».

Μαράνας πάθη τοῦ σώματος, ὡς δένδρον καθωράθης ὑψούμενον καρποὺς τὰ θαύματα, καὶ τὰ σεπτά σου διδάγματα, ἱερωτάτως φέρων Στυλιανὲ ὅσιε. Δίς.

Μυρίοις πόνοις ὡμίλησας, τὸ σῶμα ἀσθενῶς διακείμενος, Πάτερ παμμάκαρ, ὅθεν ἐν πίστει κράζομεν, τὰς ἀλγηδόνας παῦσον ἡμῶν, τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένα ἐμβίβασον, τῆς σωτηρίας Κόρη θεοχαρίτωτε.

Κοντάκιον. Ἦχος Δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τῇ ἱερᾷ σου, συνελθόντες ἅπαντες ἐκδυσωποῦμεν οἱ πιστοὶ, Στυλιανὲ ὁσιώτατε, παρὰ Κυρίου εὑρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης διεξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν καὶ ἐνθέων ἀγώνων σου ὅσιε Πάτερ, νέος γὰρ ὑπάρχων τῇ ἡλικίᾳ ἐν ἐρήμοις συνδιαιτᾶσθαι ἐπόθησας· ὕμνους τῷ Χριστῷ ψαλμῳδίας τε καὶ εὐχὰς ἀναπέμπων, ἀεὶ ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, συναυξάνων ἔν τε πόνοις καὶ διακρίσει, ἁγνῶς τὸν βίον ἐκτελέσας· ὅθεν καὶ ἰαμάτων γέγονας πηγὴ, καὶ τῶν παίδων φύλαξ ἀκοίμητος· διὸ ἱκέτευε σοῦ δεόμεθα παρὰ Κυρίου εὑρεῖν ἡμᾶς ἔλεος.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Κς'. τοῦ Ἁγίου ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγῶνος.

Ἀσκήσεως πέπτωκεν ὁ στερρὸς στῦλος,
Στυλιανὸς γὰρ τὸν βίον κατεστράφη.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Στυλιανὸς ἐγεννήθη ἐν Παφλαγωνία, ἡγιασμένος, ὡς ἄλλος Σαμουήλ, ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ηὔξανε καὶ ἐκραταιοῦτο ἐν τῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ, κατοικητήριον γενόμενος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Σάρκα φορῶν καὶ αὐτὸς ὁ μακάριος καὶ τὸν κόσμον οἰκῶν, οὔτε ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σαρκὸς εἱλκύσθη, οὔτε ὑπὸ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου. Κατανοήσας τὸ φθαρτὸν τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου τὸ ἐφήμερον, δὲν ἠθέλησε νὰ δουλεύσῃ αὐτοῖς ἵνα θερίσῃ φθορὰν καὶ ἀπώλειαν, ἀλλὰ συνετάχθη μετὰ τοῦ κρείττονος, ἤτοι τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, καὶ ταύτης ἀπεφάσισε νὰ ἐπιμεληθῇ ἐν τῷ βίῳ, ἵνα κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον. Ὅθεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς «ἐσκόρπισε, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα». Ἅπαντα τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, ὃν ἐκληρονόμησε παρὰ τῶν γονέων, διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχούς, θεωρῶν ἔγκλημα νὰ πένωνται μὲν ἄλλοι, αὐτὸς δὲ νὰ πλουτῇ. Οὕτω δὲ ἐκ τῆς γῆς ἀνεβίβασε τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς αἰωνίαν περίθαλψιν, Δεσποτικὸν ἐκπληρῶν πρόσταγμα, ὅπερ λέγει: «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σής, οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσι. Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν». Καὶ ὄντως, εὐθὺς ὡς διεμοίρασεν ὁ μακάριος τὸν πλοῦτον αὐτοῦ καὶ μετεβίβασεν αὐτὸν διὰ τῆς μεθόδου ταύτης εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπεσπάσθη τῶν γηΐνων καὶ πάντων τῶν ματαίων, καὶ ἐξ ὅλης καρδίας αὐτοῦ ἀφωσιώθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὅθεν καὶ περιεβάλετο τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἵνα εὐσχημόνως πάντοτε ὑπηρετῇ τῷ Κυρίῳ, οὐδὲν ἄλλο φροντίζων καὶ ζητῶν, ἤ, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν παραγγελίαν, τί εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἵνα ποιῇ αὐτό, καὶ οὐδέποτε ἐξετάζων τί ἀρέσκει ἑαυτῷ· Διὰ τοῦτο καὶ ὑπέρτερος ἀνεδείχθη πάντων τῶν μοναχῶν, τοὺς πάντας ὑπερβὰς ἐν ταῖς δι' ἐπιπόνων ἀσκήσεων ἀρεταῖς, αἵτινές εἰσιν ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρώπου κόσμος ὁ ἑλκύων τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Προαγόμενος δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἐν τῷ θείῳ ἔρωτι, ἤθελε τρόπον τινά, ἀποφεύγων πᾶν πρόσκομμα, τῷ Θεῷ μόνῳ νὰ συνομιλῇ. Ἀναχωρεῖ λοιπὸν πρὸς τὴν ἔρημον καὶ εἰσέρχεται εἰς σπήλαιόν τι, καὶ κατακλείεται ἐν αὐτῷ. Ἀλλ' ὦ Πανάγαθε Κύριε, ὁποίας χάριτας ἐπιδαψιλεύεις εἰς τοὺς ἐξ ὅλης ψυχῆς ζητοῦντάς σε! Ἀφωσιώθη ἐν τῷ σπηλαίῳ ὁ Ἅγιος! Ἀπέσπασε τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς ματαίου λογισμοῦ καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐμελέτα ἢ τὴν Τρισυπόστατον Θεότητα, καὶ τὴν διὰ Χριστοῦ σωτηρίαν. Οὕτω δὲ ἠγάπησε τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης τῆς διανοίας αὐτοῦ, κατὰ τὴν θείαν ἐντο-

λήν. Ἀπέσπασε προσέτι καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς σαρκικοῦ καὶ κοσμικοῦ, θεωρῶν τὸ ὑπέρκαλον κάλλος τῆς Τρισηλίου Θεότητος καὶ τοῦ παγκάλου Λόγου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἐρώμενος. Οὕτω δὲ ἠγάπησε τὸν Θεὸν καὶ ἐξ ὅλης καρδίας συμφώνως πρὸς τὴν αὐτὴν ἐντολήν. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως ἠγάπησεν Αὐτόν, οὐδὲν ἄλλο πράττων ἢ τὰ τοῦ Θεοῦ ἔργα, τουτέστιν ἔργα εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Οὕτω δὲ ἀπεξεδύθη τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο καινὸς ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς Ἀμήν, ὃν ἠγάπησε καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ἐντελῶς ἀντηγαπήθη ὑπὸ τῆς Παναγίας Τριάδος, ἥτις καὶ μονὴν ἐποιήσατο παρ' αὐτῷ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸν πλησίον ὁ Ἅγιος ἠγάπα, διὰ τοῦτο, ἵνα πολλοῖς ὠφέλιμος φανῇ, διετήρει ὁ Κύριος αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ τρέφων δι' ἀγγέλου. Καθὼς δὲ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἶπεν: «Οὐδεὶς ἀνάπτει λύχνον καὶ τίθησιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ».

Ὡς λαμπὰς λοιπὸν καὶ ὁ μακάριος ἑτοιμασθεὶς τῷ Θεῷ ἔδει νὰ διαχύσῃ τὸ ἱλαρὸν αὐτοῦ φῶς εἰς δόξαν Θεοῦ, ἵνα ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι πῶς ὁ Θεὸς δοξάζει τοὺς δοξάζοντας Αὐτόν. Ὅθεν ἡ φήμη τῆς ἁγιωσύνης τοῦ ὁσίου Στυλιανοῦ διεδόθη πανταχοῦ, καὶ πάντες πάντοθεν συνέρρεον μετ' εὐλαβείας πρὸς τὸν ἅγιον, καὶ ἀπεκόμιζον ψυχικά τε καὶ σωματικὰ ἀγαθά, ἐπιστρέφοντες καὶ κρατυνόμενοι ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον, καὶ πολλὰς ἰάσεις σωματικὰς λαμβάνοντες παθῶν ἀνιάτων. Οὕτω δὲ βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐπίγειος ἄγγελος, ἐπιστάσης τῆς ὥρας, ἵνα τύχῃ τοῦ διακαῶς ποθουμένου, ἵνα ἐκδυμήσῃ τοῦ σώματος καὶ ἐνδυμήσῃ τῷ Κυρίῳ, ἵνα ἀναλύσῃ, κατὰ Παῦλον, καὶ σὺν Χριστῷ ᾖ, ἔλαβεν εἴδησιν ὅτι τὸ τέλος τοῦ βίου τούτου ἤγγικεν. Ὅθεν δοξολογήσας ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον, λάμψαντος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ὡς Ἡλίου· παραυτίκα δὲ χορὸς ἁγίων ἀγγέλων παρέλαβε τὴν παναγίαν αὐτοῦ ψυχήν. Οὐδὲ μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐπαύσατο παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διότι, ὅταν θανατηφόρος ἐπήρχετο εἰς τὰ παιδία ἀσθένεια καὶ οἱ γονεῖς ἔμενον ἄτεκνοι, ὅσοι ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῶν τέκνων των μετὰ πίστεως ἐπεκαλοῦντο τὸν Ἅγιον Στυλιανὸν καὶ μετ' εὐλαβείας ἐζωγράφιζον τὴν πανσέβαστον καὶ ἁγίαν αὐτοῦ εἰκόνα, καὶ τὴν ἴασιν τῶν τέκνων παρευθὺς ἐλάμβανον, καὶ ἄλλα ἐγέννων ἐν χάριτι Θεοῦ διὰ μεσιτείας τοῦ Ἁγίου. Καὶ σήμερον δὲ τοῖς μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένοις ὁμοίως βοηθεῖ. Τοιοῦτος ὁ ἅγιος Στυλιανός, ὅστις ἔστω παράδειγμα μιμήσεως ἡμῖν, διότι καὶ αὐτὸς ἦν ἄνθρωπος καθὼς καὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἀποφασίσας ἔτυχε τῆς χάριτος τοῦ

Θεοῦ, ἐτελειώθη ἐν Χριστῷ, καὶ ἐγένετο μακάριος. Ἵνα δὲ καὶ ἡμεῖς τῶν αὐτῶν τύχωμεν ἀγαθῶν, μιμηθῶμεν τὴν πίστην καὶ ἀφοσίωσιν τοῦ ἁγίου, ἐργασθῶμεν ἔργα εὐσεβείας καὶ σωφροσύνης, δικαιοσύνης τε καὶ ἐλεημοσύνης ἐν τῷ κύκλῳ ἡμῶν. Ὁ δὲ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς τοῦ ὁσίου αὐτοῦ καὶ ἁγίου Στυλιανοῦ πρεσβείαις ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ Ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες παρὰ τὸν «κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, «χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύ-«ριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Τὴν καρδίαν τῆς Τριάδος οἰκητήριον ἀπεργασάμενος, ὅθεν ἡ θεία σορός, τῶν σεπτῶν λειψάνων σου μακαριώτατε, μύρα ἐκβλύζει ἀεὶ προχεόμενα, εἰς φωτισμὸν καὶ κάθαρσιν, τῶν σεπτῶς σοι προσιόντων.

Ἡ ψυχή σου Θείου Πνεύματος ἐλλαμπομένη, ἀεὶ ψυχῶν ἑώρα πιστῶς, τῶν προσερχομένων σοι θαυμασιώτατε, τὰ βουλεύματα, προφητικαῖς προγνώσεσι ἱερῶς θαυμαζομένη.

Θεοτοκίον.

Ἀναλλοίωτον τεκοῦσα μόνη Κύριον, Θεοχαρίτωτε, τῇ δεξιᾷ τοῦ αὐτοῦ, ἁγνὴ ἀλλοιώσας μου τὸν νοῦν ἱκέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα δεινῶς περιτρεπόμενον, ταῖς τοῦ βίου ἀσχολίαις.

Ὠδὴ Η'.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-«κου διεσώζετο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμε-«νος, τὴν Οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· τὸν Κύ-«ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς «αἰῶνας».

Ἱστάμενος ἄνω πρὸς τὸ ὄρος, ὡς ἐπὶ λυχνίας Πάτερ ὅσιε, πάντων τὰ νοήματα, πίστει καταφώτιζε, ὑποδεικνύων ἄριστα μακαριώτατε, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς καὶ ἀνάγων, τούτους θείῳ λόγῳ πρὸς ὕψος ἀπαθείας.

Νοῒ ἀπαθείᾳ καθαρθέντι, ὡμίλεις Κυρίῳ Παντοκράτορι, ὑφ' οὗ τὰ ἀπόρρητα ὅσιε μυούμενος, Στυλιανὲ προέλεγες εἰς σωτηρίαν ψυχῶν, ὡς μέγιστος Παμμάκαρ Προφήτης, ὅθεν σὲ συμφώνως παμμάκαρ εὐφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης Ἀγγέλων ὑπερτέρα, Θεὸν ἀπορρήτως σωματώσασα, τοῦτον οὖν ἱκέτευε Δέσποινα πανάμωμε τῶν σαρκικῶν ἀνώτερον παθῶν γενέσθαι με νοὸς ἐν ὑψηλῇ ταπεινώσει, ἀνυμνολογοῦντα τὴν σὴν μεγίστην χάριν.

Ὠδὴ Θ'.

Ἅπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχού-«μενος, πανηγυριζέτω δέ, ἀΰλων νόων φύσις γεραίρουσα, «τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαί-«ροις Παμμακάριστε Θεοτόκε, Ἁγνὴ Ἀειπάρθενε».

Σοῦ τὸ Ἱερόν, καὶ Ἅγιον λείψανον ἐν τάφῳ κείμενον, θάπτει τὰ νοσήματα, καὶ φλέγει στῖφος δαιμόνων πάντοτε, Στυλιανὲ μακάριε τῇ θείᾳ χάριτι, ἀναβλύζον πᾶσι τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς σε ἀεὶ μακαρίζουσι.

Ὥσπερ οὐρανῶν, τὰ ὄρη καὶ σπήλαια ᾤκησας ὅσιε, ὅθεν εἰρήνευσαν ἄγριοι θῆρες καθυποτάξαντι, πάλη σαρκὸς δισκάθεκτα Μακαριώτατε, καὶ δικαίῳ, ἤδη χρηματίσαντι, διὰ τοῦτο πίστει σὲ γεραίρωμεν.

Θεοτοκίον.

Φώτισον Ἁγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, φῶς ἡ κυήσασα, μὴ καταλαβέτω μοι, τῆς ἁμαρτίας σκότος βαθύτατον, μηδὲ βυθὸς καλύψει με τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλ' αὐτή με, σῶσον καὶ κυβέρνησον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος.

Ἐξαποστειλάριον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐκ μήτρας καθηγίασε, Θεός σε Πάτερ ὅσιε, Ἱερεμίαν ὡς πάλαι, καὶ Σαμουὴλ Θεοφόρε, Προφήτην Θεῖον δείξας σε Στυλιανὲ Μακάριε, τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνε, μεθ' ὧν μνημόνευε πάντων, τῶν σὲ σεπτῶς ἀνυμνούντων.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο ταῖς θελήσεσι, καὶ φύσεσι Πανάμωμε μιᾷ δὲ τῇ ὑποστάσει, τίκτεις Θεὸν ἀπορρήτως, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, μέχρι Θεοῦ θελήματι, καὶ ἡμῖν χαρισάμενον, τὸν τῆς Θεότητος πλοῦτον Θεοκυῆτορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστωμ. στίχ. Δ'. Ἦχος Β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Πάντες τὸν θαυμαστόν, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, Στυλιανὸν τὸν θεῖον, πρεσβεύοντα Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν τιμώντων αὐτῷ.

Τὸν ὅσιον πιστοί, θαυματουργὸν Κυρίου,Στυλιανὸν τὸν μέγαν, Ἀγγέλων συνοδίτην, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν.

Δέχου νῦν παρ' ἡμῶν, δεήσεις θεορρῆμον, καὶ ταύτας ἐν Κυρίῳ, προσάγαγε προθύμως, καὶ σῶσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Παῖδας τῶν ὑμνῳδῶν, καὶ σὲ τιμώντων πόθῳ, διάσωζε κινδύνων, φυλάττων ἀσθενείας, Στυλιανὲ μακάριε.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητήν σε τιμῶμεν, Στυλιανὲ Πατὴρ ἡμῶν· διὰ γάρ σου τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεῖαν πορεύεσθαι ἔγνωμεν· μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν· Ἀγγέλων συνόμιλε, ὁσίων συμμέτοχε καὶ δικαίων· μεθ' ὧν δὲ καὶ τῶν παιδαρίων φύλαξ σωτήριος· πρέσβευε οὖν τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ.

Δόξα σοὶ τῷ δείξαντι τὸ φῶς.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν.

Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι σὺ εἶ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Καθ' ἑκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Ἐκ Γ'.

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα: Κύριε, ἐλέησόν με, ἴασαι τὴν ψυχήν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι.

Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐκ Γ'.

Δόξα καὶ νῦν. Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ψάλλεται γεγονωτέρᾳ φωνῇ.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, Θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Στυλιανέ· νηστείᾳ, ἀγρυπνίᾳ, προσευχῇ, Οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι· Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· Δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.(Κεφ. ιγ'. 17—21.).

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι· περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων, τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ· ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. ς'. 17—23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας, καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ· ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο, καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτός, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε· Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε· Μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔστε δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάριον.

Μέγιστος ὑπάρχεις ἡμῶν φρουρός, φύλαξ τε τῶν παίδων, ἀντιλήπτωρ καὶ πρεσβευτής, ἐν κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦ τε καθαιρέτης, Στυλιανὲ Τρισμάκαρ, διὸ τιμῶμέν σε.

Εἰς τὴν ἀγρυπνίαν,

ἀντὶ τῆς Λιτῆς, εἰ βούλει ψάλλε τὰ ἑξῆς.

Ἦχος Πλ. Α'. πρὸς τό.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

ΣΤΑΣΙΣ Α'.

Μακαρίζομέν σε καθορῶντες τρανῶς, ὥσπερ ζῶντα ἐν τῇ θείᾳ εἰκόνι σου, ἐξ ἧς βρύει τῶν θαυμάτων ἡ πληθύς.

Δός μοι τῷ σῷ δούλῳ, τῶν χαρίτων τῶν σῶν, τὰς ψεκάδας,ὅπως ᾄσω τὰ θαύματα κατ' ἀξίαν ἃ ἐποίεις, καὶ ποιεῖς Στυλιανέ.

Ἐξοδίους ὕμνους, εὐφροσύνῃ ψυχῆς καὶ καρδίας Θεοφόρε ἐπᾴδομεν, καὶ δοξάζομεν τὰ θαύματα πιστῶς.

Ἔλαβέ σε μάκαρ, ἐν σκηναῖς ὁ Χριστός, κατοικεῖν ἐν Οὐρανῷ σὺν Ἀγγέλοις τε, καὶ ἁγίοις εὐφραινόμενον ἀεί.

Ἐν τοῖς πανολβίοις, νῦν θαλάμοις σκηνῶν, οὐρανίων βασιλείας Μακάριε, συνευφραίνῃ τῶν ὁσίων τοῖς χοροῖς.

Τοὺς προσερχομένους, τῷ σεπτῷ σου ναῷ, ταῖς εὐχαῖς σου πρὸς Θεὸν Στυλιανὲ ἔνδοξε, σκέπε, φρούρει ἐκ παντοίων πειρασμῶν.

Ῥῦσαι σαῖς εὐχαῖς, τοὺς προστρέχοντας τῇ σῇ πανηγύρει, καὶ παρὰ τῆς Θείας εἰκόνος σου, αἰτουμένους τὰ ἰάματα πιστῶς.

Σῶσον ἱεραῖς,καὶ ἐλέησον σαῖς μεσιτείαις, τὸν πιστὸν λαὸν τὸν προστρέχοντα, τῇ σῇ πανηγύρει τῇ σεπτῇ.

Τεῖχος βοηθόν, καταφύγιον καὶ προστασίαν, πάντες οἱ γονεῖς ἐσὲ ἔχουσι, καὶ ἐν σοὶ προστρέχουσιν ἐν θλίψεσι δεινῶν.

Φάνηθι κἀμοί, ταχυνὸς Στυλιανὲ προστάτης, καὶ κακῶν παντοίων μ' ἐλευθέρωσον, ψυχοφθόρων καὶ δολίων τῶν χειρῶν.

Ὕμνον τὸν ἐμόν, Θεοφόρε δέχου ἐτησίως, τοῦ ἁμαρτωλοῦ πάντων τε πιστῶν, προστρεχόντων τῷ Ναῷ σου τῷ σεπτῷ.

Ὅπως τῶν παθῶν, ἀπολαύσωμεν ἐλευθερίαν, τῇ εἰκόνι τῇ σεπτῇ σου προστρέχομεν, Παμμακάριστε Θεόφρον οἱ πιστοί.

Πᾶσιν εὐμενῶς, ἐξαπόστειλον Στυλιανὲ Θεόφρον, τὰς αἰτήσεις τῶν σῶν δούλων γεραίρουσι, τὴν πανέορτόν σου μνήμην καὶ σεπτήν.

Δόξα.

Σὲ Τριὰς Ἁγνή, καὶ ὑπέρθεε δοξολογοῦμεν, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις Στυλιανοῦ, τοὺς πιστεύοντας εἰς σὲ πανευσεβῶς.

Καὶ νῦν.

Πάνσεμνε Θεόν,ἡ κυήσασα Παρθενομῆτορ, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων ἱκέτευε, σὲ τιμώντων καὶ ὃν ἔτεκες Υἱόν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Συναπτή. Εἶτα ἐκφώνησις. Ὅτι ηὐλόγηται.

ΣΤΑΣΙΣ Β'.

Ἄξιόν ἐστι.

Ἄξιόν ἐστιν, μακαρίζειν σε τὸν Θεοφόρον,Παφλαγῶνα θεῖον Στυλιανόν· καὶ τῶν παίδων ἀντιλήπτορα θερμόν.

Δεῦτε νῦν πιστοί, προσενέγκωμεν τῷ Θεοφόρῳ,ὕμνους καὶ ᾠδὰς νῦν χρεωστικῶς, τῷ πρεσβεύοντι Κυρίῳ δι' ἡμᾶς.

Ὕπνωσάς ποτε, ὕπνος γὰρ ὁ θάνατος ὁσίων, ἀλλὰ τὸ σὸν ὄμμα ἀνύστακτον, ἔχων περιέπεις σοὺς τοὺς ὑμνητάς.

Ὅσιε Χριστοῦ, Στυλιανὲ μακάριε μὴ παύσῃς, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων δεόμενος, τοὺς τιμῶντάς σου πιστῶς τὴν ἑορτήν.

Ἄνωθεν πληθύς, τῶν ὁσίων συνδραμοῦσα πᾶσα δόξῃ, ἐν τιμῇ παρέλαβόν σε τὸν Θεόφρονα, ὡς ἠγαπημένον φίλον τοῦ Χριστοῦ.

Χαίρουσι βροτῶν, τὰ συστήματα καὶ τῶν Ἀγγέλων, ἐν τῇ σῇ πανηγύρει Θεόφρονα, καὶ δοξάζουσι Δεσπότην τὸν Χριστόν.

Αἴτησαι ἡμῖν, ἐκ Θεοῦ τὴν ἄφεσιν πταισμάτων, τοῖς μετ' εὐλαβείας κηδεύουσί σοῦ εἰκόνα, καὶ πανηγυρίζουσιν ἐν γῇ.

Χαίρουσι τὰ στίφη, τῶν Ἀγγέλων σοφέ, καὶ Ἁγίων καὶ Μαρτύρων δικαίων τε, συνοικοῦντά σε, νῦν ἔχοντα αὐτοῖς.

Ψάλλωμεν ἐν πίστει, ἀσιγήτοις φωναῖς, καὶ ταχέως τὰς αἰτήσεις λαμβάνομεν, τῶν θαυμάτων γὰρ ὑπάρχεις ἡ πηγή.

Δόξα.

Ἄναρχε Θεέ, Πάτερ Λόγε καὶ τὸ Θεῖον Πνεῦμα, θείαις ἱκεσίαις τοῦ Μάκαρος, σῶσον πάντας τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν τιμιωτέραν τῶν χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν Σεραφίμ.

Εἶτα τὸ πρῶτον.

Ἔπειτα συναπτή, καὶ ἡ ἐκφώνησις.

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπαναπαυόμενος καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ἀμέσως ἀρχόμεθα τῆς Γ'. στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ Γ'.

Ἦχος Γ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Στυλιανὸν τὸν θεῖον.

Πῶς οὖν ἀνυμνήσω, Στυλιανὸν τὸν θεῖον, ὃν Ἄγγελοι ὑμνοῦσι;
Φίλος ὢν Κυρίου, φύλαττε καὶ σκέπε, ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας.
Χάριν σοι Τρισμάκαρ, κἀγὼ ἐσώθην ὅλος, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ Ἅδου.
Ψάλλω οὖν προθύμως, τὰς εὐχαριστηρίους, ᾠδάς σοι Θεοφόρε.
Ὤφθης θερμὸς ρύστης, ἐμοῦ ἐκ πάσης βλάβης, σώματος καὶ ψυχῆς τε.
Διὸ πάντες τιμῶμεν, ἐν ὕμνοις ἐν Κυρίῳ, σὲ Στυλιανὲ Θεόφρον.
Πανεύσημος ἡμέρα, ἐνδόξως ἑορτάζει, Σοῦ ὅσιε τὴν μνήμην.
Στυλιανὲ Παμμάκαρ, περίσωζε καὶ φρούρει, ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας.
Διάσωζε κινδύνων, τὰ νεογνὰ παιδία, Στυλιανὲ Θεόφρον.
Εἰς τὴν σεπτήν σου εἰκόνα, προσπίπτομεν βοῶντες, πᾶσαν κακίαν λῦσον.
Τοὺς ἐκτελοῦντας Πάτερ, τὴν σὴν ἁγίαν μνήμην, διάσωζε κινδύνων.
Γῆ σε οὐ κατέχει, ἀλλὰ Πόλος Θεῖε, Στυλιανὲ Τρισμάκαρ.
Νέμεις τὰς ἰάσεις, παντοδαπαῖσι νόσοις, Στυλιανὲ Θεόφρον.
Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου, ἁμαρτιῶν προστρέχω, τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ.
Πάντας τοὺς σὲ τιμῶντας, διάσωζε κινδύνων, καὶ πάσης ἐπηρείας.
Ἀγάλλου εἰς αἰῶνας, σὺν τοῖς χοροῖς ὁσίων, ὅσιε Χριστοῦ θεράπων.
Μεσίτης τε καὶ πρέσβυς, πρὸς τὸν Θεὸν τῶν ὅλων, γενοῦ τοῖς σὲ τιμῶσι.
Ῥάνατε εἰκόνα, ὅσιοι τοῦ ὁσίου, Στυλιανοῦ τοῦ θείου. ('Εκ Γ'.)
Περίσωζε ἐκ πάντων, τῶν ἐναντίων μάκαρ, τὴν σὲ τιμῶσαν πόλιν.
Τῶν καταξιωθέντων, ἐν γῇ σε λειτουργῆσαι, Πάτερ μὴ ἐπιλάθου.

Δόξα.

Τρισήλιε Θεέ μου, διὰ τοῦ σοῦ ὁσίου δός μοι πταισμάτων λύσιν.

Καὶ νῦν.

Παρθένε Θεοτόκε, πρεσβεύουσα μὴ παύσῃ, ὑπὲρ εἰρήνης Κόσμου.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον, τό.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Στυλιανὸν τὸν θεῖον.

Καὶ ἀμέσως τὴν λιτήν, ἢ τὸ ἐλέησον ἡμᾶς, καὶ γίνεται ἡ τάξις τῆς εὐλογήσεως τῶν ἄρτων.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ